

Csillagtúra egy Európáról

Nagyon vártuk a csapat első Csillagtúráját több okból. Egyrészt mert bár a Kékszalag a legnagyobb médiaesemény a Balatonon, de a leginkább embert próbáló verseny – szerintem – a Csillagtúra. Itt nincs olyan, hogy jó szél volt és gyorsabban teljesítettük a távot, cserébe az is biztos, hogy hajnalban már kutyaül fogjuk magunkat érezni. Persze mi ezt is szeretjük a vitorlázásban.

Másrészt kevés verseny van, ahol ennyire előtérbe kerül a Balaton szépsége. Amikor nem az ellenfeleket figyeljük a szemünk sarkából, „csak” vitorlázunk reggeltől estig. És nincs kifogás: menni kell.

Nem utolsó sorban pedig az [Európa 30-as honlap](#) szerkesztőjeként az elsők közt értesült a csapat a Barsi István vándordíj alapításáról és az osztály legfiatalabb és legtapasztalatlanabb egységeként – két éve vettem át a hajót, azóta alakul, fejlődik a csapat - kellő nagyravágyással álltunk a kihívás elé.



Így esett, hogy Földváron reggel a külső mólón vártuk többedmagunkkal a pecsételőembereket és az egyre erősödő szélben az aznapra érvényes és minden bizonnyal hibátlan taktika kavargott a fejemben. Embereink kicsit késtek, bár ez az erősödés miatt nem is volt olyan nagy baj: a pecsételés és a hivatalos indulás után inkább még kikötve gyorsan reffeltünk egyet, majd elrúgtuk magunkat és kedvenc ellenfelünket a Fétist hátrahagyva (ők is reffelték) nekivágtunk Badacsonynak.

A reff jó ötletnek bizonyult, a hajó így is száguldott. Aztán kicsit csillapodott a szél, úgyhogy a sebesség tartása miatt gyorsan ki is reffeltünk, majd 11-kor vettük Badacsonyt és célbavettük Almádit. (A taktika további része borzasztó egyszerű volt: Almádiból visszafele 21:00-kor érintjük a pislogót, majd elrohanunk Badacsonyra, visszafele pislogó, utána Almádi, aztán majd meglátjuk...)

A szél ideális volt: visszafele 2 óra alatt elértük a csövet, ahol találkoztunk másik kedves ellenfelünkkel a Kerecsennel, akik teljes vitorlázattal szaggattak visszafele Földváról Almádiba. Megnyugodva láttuk,

hogy a 4-5 Bft szél erősségénél a rajtunk lévő kis fock egyáltalán nem hátrány, sőt! A Kerecsen szép lassan lemaradt, mi pedig szerény kapitányi becslésem szerint 5 órára előirányoztuk az Almádi érkezést, hogy legyen 4 óránk visszaérni a pislogóhoz.

Almádit 4:55-kor érintettük, barátságosan integettünk a velünk együtt érkező Nemere II-nek, majd kis gondolkodás után spít húztunk, és szaggattunk vissza a cső felé.

A Balatonon különösen igaz a szabály, hogy nem csak a vitorlát és az ellenfeleket kell figyelni, de fél szem mindig a vízben legyen: időben észrevettük a 90-100 fokos szélváltót, és a környékünkön lévő hajókkal ellentétben még előtte lekaptuk a spít, hogy ismét éles félszélben rohanjunk tovább.

A cső előtt elért minket a szélváltót előidéző zápor, ami eláztatott, közben pedig jól beerősödött a szél, úgyhogy behúztuk a második reffet is. Majd az eső végül elverte a szelet, így békés nyugalomban csorogtunk tovább a navigációs pont irányába. Úgy éreztük sok időnk van még, úgyhogy békésen és nyugodtan vártuk mikor jön vissza a szél, közben gyönyörködtünk a már-már túl giccses balatoni naplemente ezer színében és a mögöttünk kialakuló hatalmas szivárványban.



Békés ácsorgásunk két kis intermezzo szakította csak meg: az egyik, hogy elment mellettünk a Kerecsen (még mindig lusták voltunk kireffelni és fockot cserélni), illetve egy, a hajó mellett a vízből kiugró hatalmas méretű ponty, ami magasra kiemelkedve a vízből kis híján beugrasztott minket a hajó másik oldalán a vízbe, úgy megijesztett. (Ugrott volna csak be a hajóba... A sok pont mellé egy ponty soha nem árt...)

Úgy háromnegyed körül aztán kapcsoltunk: ennek a fele sem tréfa! Ugyan látjuk a pislogót, de szél az nincs, így viszont igen-igen messze van az még! Gyorsan kireffeltünk, felszereltük a génuát, és a Kerecsen után iramodtunk. Szerencsére közben a szél is magához tért, így végül 9:20-kor (10 perccel lemaradva) bejelentkeztünk, és elindultunk Badacsony felé.

Révfülöpnél komoly döntést kellett hoznunk, ugyanis a fényekből látszott, hogy egy gramm szél nem fúj a csücskön túl. Úgy döntöttünk bátrak leszünk: mind a meteorológia, mind a megérzés azt diktálta, hogy tovább kell menni, lesz itt szél bőven. (Ellenfeleink – mint másnap kiderült – máshogy gondolták, így az Európák közül egyedül néztük meg közelről Badacsonyt, ráadásul kétszer!)

23:00 körül fokozatosan visszaerősödő szélben bejelentkeztünk, és ismét rohantunk vissza pislogóra vadászni. Pillanatokon belül aztán sok lett a génua, sőt, amikor leszedtük nem is akaródzott bármit visszahúzni: így is száguldott a hajó. Végül optimalizáltunk: ismét felkerült a kis fock és behúztunk megint egy reffet.



A pislogó a helyén volt, szerencsésen beléjük rohantunk, bár akkor már csak az tartotta bennünk a lelket, hogy ha megvan akkor reffelhetünk még egyet. Előtte ugyanis nem mertünk, mert a fellúvolás-visszaejtés után biztosan egy órát kerestük volna hova is kell menni.

Így értük el két reffel végül a csövet, ahol már vártuk Tihany megnyugtató és békés takarását, hogy egy kicsit kifújhassuk magunkat.

A keleti medencében megint leállt a szél, így először gondosan kivártunk (úgyis megint kapunk a nyakunkba egy szakajtónyt...), majd megunva először óvatosan kireffeltünk, később a csöndön felbátorodva a génua is felkerült. Vagy 10 percre, mert a Balaton csak erre várt: azonnal megkaptuk a szelet, úgyhogy pánikszerűen cseréltük vissza a kis fockot és az addig megszokott vágtaival közeledtünk Almádihoz, amit hajnali 5-kor el is értünk.

Következő dilemmánk: Siófok vagy Füred? Visszamenni még korán van, de mi van, ha leáll a szél? Rövid tanakodás és számolgatás után az optimális válasz: Almádi-Füred-Alsóörs-Füred pontban megegyezik Almádi-Siófok-Füreddel és kisebb a kockázata. 7-re el is értük Füredet, majd egy hátraarc után elrohantunk Alsóörsre. A szél addigra tovább erősödött, úgyhogy Alsóörs érintése után ismét – a verseny során már nem is számoltuk hanyadszor – reffeltünk kettőt és elindultunk vissza annak biztos tudatában, hogy nem késsük le a befutót. Füredhez közeledve még mindig úgy éreztük túl sok időnk van és ha már ennyit rohangáltunk nem akartunk megállni, hogy horgonyon várakozzunk: 8 után kicsivel ismét vettük Füredet és elindultunk vissza Alsóörsre még 14 pontért. Vélelmezhető volt, hogy kicsit elkésünk, de még így is több pontot kapunk mintha egyhelyben állnánk, úgyhogy reméltük erősödik még kicsit a szél. Erősödött. A part mellett a völgykifújásokban egyáltalán nem tűnt kevésnek a két reff-kis foc.



Alsóörs érintése után aztán rohanás vissza. A szembejövő látványtól egy pillanatra tátva maradt a száánk: A többségében reffelt grósszal és/vagy kis forckkal közlekedő hajók közt üdítő látványt nyújtott a Kerecsen teljes taklival garázdálkodó csapata, amint Európától ritkán látott dőlést produkálva még 9 előtt megpróbálják ők is elérni az alsóörsi mólót. (mint kiderült 8:59-kor jelentkeztek be... Időzíteni tudni kell...)

Végül 9:27-kor befutott kis csapatunk, a fáradtságtól ugyan szédülve de fülíg érő szájjal: valahol belül már éreztük, hogy meglesz ez, nem nagyon lehetett ennél több pontot begyűjteni Európával. Kedves ellenfeleinktől persze nem mertük megkérdezni mit mentek, majd meglátjuk a díjkiosztón!



Kevés dolog esik 30 óra ébrenlét után annyira jól, mint amikor végül a dobogó tetején állva átvehettük az érmet, életünk első vándordíját – amit ráadásul idén alapítottak, így az első rávésett hajó is mi leszünk – és gratulálhattunk barátainknak, ellenfeleinknek a nagyszerű teljesítményükhöz. Még napok és sok-sok alvás kellett ahhoz, hogy tényleg megértsük mekkorát mentünk: a hajó abszolút hatodik helyen ért be, 340 pontot gyűjtve, egy napon keresztül oda-vissza rohanva egy csodálatosan szép tapon, egy hihetetlen nehéz és fárasztó versenyen.

Köszönjük, hogy itt lehettünk, jövőre feltétlen találkozunk, mert bizony elég szép ez a vándordíj ahhoz, hogy bár csak egy hete van nálam, de nem szeretnék tőle egy ideig megválni...



És zárógondolatként: E beszámolót úgy akartam kezdeni, hogy „a hajó és a csapat első csillagtúráján”, de valami nem hagyott nyugodni, így előkerestük a régi hajónaplót: A Buddhajónak ez volt a második Csillagtúrája. Pontosan 20 évvel ezelőtt 1992-ben, a Fétis és a Villám mögött 186 ponttal harmadik helyen végzett a hajó, kormányánál építőjével és tulajdonosával – édesapámmal, aki egy hónapja távozott közülünk. Így lett kerek az idei verseny, az eredmény és lettünk gazdagabbak egy csodálatos élménnyel...

Bodnár Balázs